Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ J. MARTINPORT

ΟΙ ΓΕΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΖΑΝ, 60 ἐτῶν. ΜΙΝΑ, 55 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα φτωχικὸ δωμάτιο. Τὸ τζάκι καίει στὸ βάθος. Σ' ἕνα ξύλινο κρεββάτι εἶνε ξαπλωμένη ἡ Μίνα. Ὁ Ζὰν τὴν κυττάζει μ' ἀνησυχία).

ΜΙΝΑ, *ἀνοίγοντας τὰ μάτια της καὶ κυττάζοντας γύρω της).* — Ποῦ βρίσκομαι; ***(Βλέπει ἄξαφνα τὸν Ζάν).*** Ἄ!...

ΖΑΝ. — Βρίσκεσαι στὸ σπίτι μου, Μίνα. Στὸ σπίτι τοῦ Ζάν.

ΜΙΝΑ. — Θεέ μου!... Πῶς βρέθηκα ἐδῶ;

ΖΑΝ. — Σὲ βρῆκα πεσμένη στὸ δρόμο, πάνω στὰ χιόνια. Ποῦ πήγαινες τέτοια ὥρα, κυρὰ Μίνα, καὶ μ' αὐτὸ τὸν καιρό;

ΜΙΝΑ. — Ποῦ πήγαινα; Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ποῦ... Ἤ ὄχι... ὄχι, ἀρχίζω νὰ θυμᾶμαι... Καθὼς προχωροῦσα ἀπελπισμένη μέσα στὴ νύχτα, ζαλίστηκα κι' ἔπεσα... Ὤ! σ' εὐχαριστῶ πολύ, μπάρμπα Ζάν.

ΖΑΝ. — Ὅποιον κι' ἂν ἔβλεπα στὴ θέσι σου, θὰ τὸν ἔπαιρνα στὸ σπίτι μου νὰ τὸν περιθάλψω.

ΜΙΝΑ. — Εἶσαι πολὺ καλός, μπάρμπα Ζάν.

ΖΑΝ. — Κι' ὅταν εἶδα πὼς ἦσουν ἐσύ, κυρὰ Μίνα, ὅταν σ' ἀναγνώρισα...

ΜΙΝΑ. — Ἀπόρησες.

ΖΑΝ. — Ναί. Δὲν περίμενα νὰ σ' εὕρω πεσμένη στὰ χιόνια τοῦ δρόμου.

ΜΙΝΑ. — Θεέ μου!...

ΖΑΝ. — Γιατί στενάζεις, Μίνα; Τί ἔχεις; Πές μου λοιπὸν γιατί περπατοῦσες ἀπελπισμένη τέτοια ὥρα μέσα στοὺς χιονισμένους δρόμους;

ΜΙΝΑ. — Δὲν ἤμουν ἀπελπισμένη. Βγῆκα γιὰ κάποια δουλειά.

ΖΑΝ. — Μὴν προσπαθεῖς νὰ μὲ γελάσης. Σοῦ ξέφυγε ἄλλως τε πρὸ ὀλίγου καὶ μοῦ εἶπες ὅτι ἦσουν ἀπελπισμένη.

ΜΙΝΑ. — Θὰ παραμιλοῦσα...

ΖΑΝ. — Ὄχι, ὄχι. Τὸ εἶπες σοβαρά. Πές μου λοιπόν, τί σοῦ συμβαίνει;

ΜΙΝΑ. — Γιατί; Τί σ' ἐνδιαφέρει, μπάρμπα Ζάν, ἂν εἶμαι ἀπελπισμένη ἢ ὄχι; Εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μὲ σηκώσης ἀπὸ τὸν δρόμο ποὺ εἶχα πέσει, μ' ἔφερες στὸ σπίτι σου, μὲ περιποιήθηκες, μ' ἔκανες νὰ συνέλθω. Σ' εὐχαριστῶ πολύ... Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν καλωσύνη σου. Καὶ τώρα, καιρὸς πειὰ νὰ πηγαίνω. ***(Σηκώνεται νὰ φύγη).***

ΖΑΝ. — Κάθησε λίγο ἀκόμα. Περίμενε νὰ σοῦ ἑτοιμάσω ἕνα τσάϊ.

ΜΙΝΑ. — Εὐχαριστῶ, μπάρμπα Ζάν. Ἄσε με νὰ πηγαίνω...

ΖΑΝ. — Ποῦ θὰ πᾶς;

(Ἡ Μίνα σωπαίνει).

ΖΑΝ. — Γιατί δὲν ἀπαντᾶς, κυρὰ Μίνα;

(Ἡ Μίνα κλαίει σιωπηλά).

ΖΑΝ. — Γιατί κλαῖς, Μίνα;

ΜΙΝΑ. — Ἄσε με νὰ πηγαίνω, μπάρμπα Ζάν, καὶ μὴ ζητᾶς νὰ μάθης γιατί κλαίω.

ΖΑΝ. — Πές μου ποῦ θὰ πᾶς. Ὁ δρόμος ποὺ εἶχες πάρει δὲν ὁδηγεῖ στὸ σπίτι σου. Ποῦ πήγαινες λοιπόν;

ΜΙΝΑ, ***(κλαίγοντας πάντα).*** —Στὸ Γεροκομεῖο!

ΖΑΝ. — Γιατί;

ΜΙΝΑ. — Γιατί; Γιατὶ ὁ γυιός μου μ' ἔδιωξε.

ΖΑΝ.—Σ' ἔδιωξε ὁ γυιός σου;

ΜΙΝΑ. — Ναί, ὁ γυιός μου, τὸ μοναχοπαίδι μου, ὁ Φίλιππος, μ' ἔδιωξε. Ἡ νύφη μου δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ὑποφέρη πειά. Τὴν πειράζει ἀκόμα κι' ἡ ἀναπνοή μου. Ἔκανα τόσον καιρὸ ὑπομονή. Ὅλα τὰ ὑπόφερα γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ Φίλιππου. Γιατὶ τὴν ἀγαπάει πολὺ τὴ γυναῖκα του...

ΖΑΝ. — Ἔτσι εἶνε... Τί περίμενες ἀπὸ τὴ Λουΐζα, τὴν κόρη τῆς Φλώρας τῆς μάγισσας; Ὁ γυιός σου εἶχε, βλέπεις, τὴν κουταμάρα νὰ πάρη γιὰ γυναῖκα του ἕνα διαβολοκόριτσο...

ΜΙΝΑ. — Τὴν ἀγάπησε τρελλά, μπάρμπα Ζάν. Ποιὸς ξέρει, μπορεῖ καὶ νὰ τοῦκαναν μάγια ἡ διαβολογυναῖκες. Τὸ παιδί μου εἶχε ἀρχίσει νὰ μαραζώνη. Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια πῆγα τότε καὶ ζήτησα γιὰ τὸν Φίλιππο τὴ Λουΐζα ἀπὸ τὴ μάνα της.

ΖΑΝ. — Φοβήθηκες μήπως πεθάνει ἀπὸ ἀγάπη τὸ παιδί σου;

ΜΙΝΑ. — Ναί, μπάρμπα Ζάν, φοβήθηκα.

ΖΑΝ. — Κι' ὅμως... Θυμᾶσαι;... Δὲν φοβήθηκες καθόλου γιὰ τὴ δική μου ζωή, ὅταν μ' ἐγκατέλειψες ἔξαφνα γιὰ νὰ πάρης τὸν Πέτρο. Κι' ὅμως ἤξερες πὼς σ' ἀγαποῦσα κι' ἐγὼ τρελλά.

ΜΙΝΑ. — Μὴν τὰ θυμᾶσαι πειὰ αὐτά, μπάρμπα Ζάν. Τί νὰ ἔκανα; Οἱ γονεῖς μου θέλησαν νὰ πάρω τὸν Πέτρο ποὺ εἶχε ἔρθει ἔξαφνα πλούσιος ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι.

ΖΑΝ. — Ἔτσι λοιπόν, μ' ἀρνήθηκες γιὰ τὰ χρήματα;

ΜΙΝΑ. — Ὁ Θεὸς μ' ἐτιμώρησε ἀρκετά, Ζάν.

ΖΑΝ.—Λέγε μου λοιπόν, Μίνα, γιατί σ' ἔδιωξε ἀπόψε ὁ γυιός σου;

ΜΙΝΑ. — Ἡ νύφη μου ζητοῦσε ἀφορμὴ γιὰ καυγάδες. Μ' ἔβριζε διαρκῶς. Κι' ὁ Φίλιππος δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του νὰ μὲ ὑπερασπιστῆ. Κι' ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ φώναξα: — «Θεέ μου, ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ πάω νὰ ζητήσω ἄσυλο στὸ Γεροκομεῖο», τότε ὁ γυιός μου, τὸ μοναχοπαίδι μου, μοῦ εἶπε: — «Καὶ δὲν πᾶς, καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα»! Σηκώθηκα λοιπὸν νὰ φύγω, κι' ὁ γυιός μου δὲν μ' ἐμπόδισε, ἀκοῦς; Βγῆκα στὸ δρόμο καὶ πήγαινα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ... Ζαλίστηκα, ἔπεσα κάτω, κι' ἂν δὲν περνοῦσες ἐσὺ ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ κεῖ, θὰ πέθαινα μέσα στὰ χιόνια. Ἄχ, Ζάν!... Μὴ μὲ πάρεις γι' ἀχάριστη, μὰ θὰ ἦταν καλύτερα νὰ μ' ἄφινες νὰ πεθάνω...

ΖΑΝ. — Καϋμένη μου Μίνα....

ΜΙΝΑ.—Καὶ τώρα τί λές, θὰ μὲ δεχτοῦν εὔκολα στὸ Γεροκομεῖο;

ΖΑΝ.—Δὲν θὰ πᾶς στὸ Γεροκομεῖο, Μίνα. Θὰ μείνης ἐδῶ.

ΜΙΝΑ. — Τί λές, Ζάν; Κι' ὁ κόσμος τί θὰ πῆ;

ΖΑΝ. — Δὲν θὰ πῆ τίποτα, ἀφοῦ θὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου.

ΜΙΝΑ. — Ζάν... Εἴμαστε γέροι πειά, ὁ κόσμος θὰ γελάση.

ΖΑΝ. — Τί σ' ἐνδιαφέρει τί θὰ κάνη ὁ κόσμος; Μήπως νομίζεις πὼς θὰ κλάψη ἂν πᾶς στὸ Γεροκομεῖο; Εἴμαστε γέροι, ναί, μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχουμε ἀνάγκη ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἐγὼ θὰ δουλεύω μ' ὅση δύναμι μοῦ μένει γιὰ νὰ σοῦ φέρνω ψωμί. ἐσὺ θὰ μοῦ ἑτοιμάζης ἕνα καλὸ ζεστὸ δεῖπνο, τὸ βράδυ, ὅταν θὰ γυρίζω κουρασμένος. Θᾶμαστε δυὸ καλοὶ φίλοι.

ΜΙΝΑ. — Καλέ μου Ζάν!...

ΖΑΝ. — Ναί, Μίνα. Σὲ βλέπω ἀκόμα ὅπως ἦσουν στὰ νειάτα σου. Τί ὄμορφη ποὺ ἦσουν!...

ΜΙΝΑ. — Εἶμαι πειὰ μιὰ «παληόγρηα», ὅπως μὲ λέει ἡ νύφη μου, Ζάν.

ΖΑΝ. — Γιὰ μένα δὲν εἶσαι γρηά, Μίνα. Σὲ βλέπω μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, πάντα νέα κι' ὄμορφη. Καὶ σ' ἀγαπῶ ὅπως καὶ τότε. Σ' ἀγαπῶ πειά, ὄχι μὲ τὸν τρελλὸ πόθο τῆς νειότης, μὰ μὲ μιὰν ἀγάπη πολὺ βαθύτερη, ποὺ ἔχει μέσα της πολὺ-πολὺ πόνο...

ΜΙΝΑ.—Σ' εὐχαριστῶ, Ζάν... Εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν πεθαίνει;

ΖΑΝ.—Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη βαστάει πέρα κι' ἀπὸ τὰ νειάτα, πέρα κι' ἀπὸ τὰ γεροπειά, κι' ἀπὸ τὸν θάνατο...

ΜΙΝΑ. — Ναί, ναί, ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν μᾶς ἀρνιέται κι' ὅταν μᾶς ἀρνιοῦνται καὶ τὰ παιδιά μας ἀκόμα. Καὶ θὲς νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Ζάν; Ἂν δὲν μὲ δεχόντουσαν ἀπόψε στὸ Γεροκομεῖο, θὰ πήγαινα νὰ πέσω στὸν ποταμό. Μὰ τώρα ὄχι... Δὲν θέλω νὰ πεθάνω... Εἶνε τόσο καλά, τόσο ζεστὰ ἐδῶ!... Τὸ φοβᾶμαι πειὰ τὸ κρύο, τὸν φοβᾶμαι τὸν τάφο. Εἶμαι μιὰ φτωχὴ γρηοῦλα ποὺ θέλει ζεστασιὰ καὶ στοργή... Κι' ἕνα καλὸ γέρο σύντροφο δίπλα της, ποὺ νὰ τῆς λέη πόσο ἦταν ὄμορφη μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό...

ΖΑΝ. — Καὶ πὼς τὴν ἀγαπάει καὶ τώρα, σὰν καὶ τότε...

(ΑΥΛΑΙΑ)

□□□□ Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ □□□□

Ἡ Γαβριέλλα-Αἰμιλία, Μαρκησία τοῦ Σατελέ.
(Πίναξ τοῦ Νατιέ)